

KVELDSTANKER TIL 4.SØNDAG I ADVENT

AVSIDESTID OG VIKTIGORD

I slike stunder er det mulig å leve i det tempoet som vår sjel lever i.

Det er kveld, og jeg har akkurat kommet tilbake etter å ha besøkt noen eldre på en av institusjonene i kommunen. Egentlig hadde jeg mer enn nok å gjøre på andre felt, men jeg kjørte allikevel bortover. Og jeg var ikke kommet innafør dørene før jeg var veldig glad for å være der. Jeg sitter ofte hos eldre og andre, også i advent, og det er et valg og en prioritering som er riktig for meg. Og det gir en egen ro i mitt indre, det å være tatt avsides med dem som ikke er med i den ”oppleste og vedtatte” travelheten før jul. Kanskje er vi både givere og mottakere, alle, i slike timer.

En av de ansatte spurte om jeg ikke kunne spille litt ute i dagligstua. Vanligvis er jeg naturlig beskjeden når det gjelder orgel/piano (og det er det en grunn til), for det har gått mange år siden hode og fingre var vant til å lese noter relativt raskt. Men det er ikke mulig å si nei til å klunke noen julesanger for ei forsamling som virkelig er glad i disse sangene. Og som ofte husker MYE rundt barndoms jul og gamle skikker, selv om gårdsdagen kanskje er borte fra hukommelsen.

”Det lyser i stille grender,” nynna/småsang vi. ”Og glade med song dei helsar sin broder i himmelhall, som kom og vart heimsens Frelsar som barn i ein vesal stall.” Jakob Sandes sang fra 1931 betyr mye for mange. Og vi var innom andre av de kjære, kjente. Og jeg sitter her velsigna, fordi jeg har delt noen kveldstimer med medvandrere som vet mye om livet, på godt og vondt. I slike stunder er det mulig å leve i det tempoet som vår sjel lever i, for å si det litt uhøytidelig. Og da går tankene til mannen fra Østen, som hadde tatt fly for første gang. Etter landing insisterte han på å sitte i ro på flyplassen i noen timer ”for å vente på sin sjel”. I desember er det nok ekstra mange som kunne ha hatt nytte av disse ”flyplass-timene”. For de er viktige for oss alle. Viktige, så vi ikke glemmer hva som er aller, aller viktigst for oss. Og i jula har vi kanskje en mulighet til å vise og si til våre viktigpersoner at de ER nettopp det. Eller vi får ro til å skrive det brevet som skulle ha vært skrevet for lenge siden, med de litt uvante orda om at ”du betyr mye for meg” eller ”jeg har visst ikke fått takka deg for...”. En gjennomsnitts trønder eller gudbrandsdøl slenger ikke rundt seg med slike setninger. Men kanskje er det riktig å mumle eller juble dem fram av og til... Sånn i all beskjedenhet, og ettersom det er jul. Og ettersom livet er for kort til IKKE å gjøre det.

God helg!

Helga H.